ta isse omma sûûd ûlles kaebas. Olleks temma luggeda môistnud, siis ei olleks temma sedda mitte kirjutanud. Nenda immelikkud on Jummala teed, kes ial kurja ei salli:

Kela Jummal! kela hâdda,
Kela kurjust, patto mâdda,
Kela wargust, kela pettust,
Kela uhkust, kela ahnust,
Kela kôiki ârra sedda,
Misse lâbbi tulleb hâdda:
Kurjad kurja teggemast
Waggad waewa nâggemast. —
Anna male siggidust,
Omma taewa ônnistust;
Aita kôiki hâdda sees,
Kes siin ellab maas ja wees.

Ahne surria.

Rikkas Inglisma mees olli umbest suremas, kui ûks sôbber tedda kuulma tulli. „Oh sôbber!" hûûdis surria, „anna seâlt kappist mulle mo wanna katkine sârk?" — „Agga sôbber", kûssis wôeras, „mis sa sellega praego teed?" — „Mis ma sellega teen?" „kostis surria, „pannen selga: Se wanna naesterahwas, kes mind pesseb, saab jo selle sârgi ikka ommale, mis koolja selgas on ja se wanna kalts on temmale hea kûl.

Se kes surmas sitke olnud,
Kas ta mele ellus tulnud,
Et ta waeste hâdda tunnud
Neile hâddas abbi annud,
Kui ûks waene temma ees
Pallus abbi silma-wees? —
Kuida ellus, nenda surmas,
Olli mammun tale armas;
Ahnusest weel surma-teel,
Likus wimaks temma keel!

Jutto jâtkud.

Ûks noor, hooplik mees, tahtis Juti pilgata ja ûtles: „Kule juut, Inglismaal sawad